

end i det, der forelagdes i Samlingen 1875—76. — Svad angaar det andet Uffnit, der vedrører Kjøreplaner og Taxter, kan jeg paa ingen Maade finde mig tilfredsstillet ved § 9. Jeg kan ikke se rettere, end at nu maa Liden være kommen til, at disse Forhold virkelig maa ordnes ved Lov. Det andet Thing har da ogsaa haat en lignende Opfattelse. Jeg skal oplyse dette ved at oplæse Noget af den Betænkning, der afgaves i Landsthinget den 29de Januar 1876. Landsthinget foreslog den Gang, at Alt skulde blive ved det Gamle til 1878, hvilket her ændredes til 1877, og man ansøgte da i Landsthingets Betænkning udtrykkelig som Motiv for en saadan Udsettelse af Lovforslagets Behandling, at, da Ternbanerne ikke vare færdige, var det naturligt, at Lovforslaget havde forbeholdt Regjeringen en meget udstrakt Myndighed til uden Rigsdagens Medvirkning at ordne den hele Styrelse; af Hensyn dertil ansaa man det for rigtigst at lade Alt blive staaende, som det var, indtil nogen Lids Erfaring kunde tjene til Veiledning ved Bedømmelsen af, hvad Rigsdagen burde have Indflydelse paa, nemlig hvad der angaar Lønningsreglementer, Taxtprinciper m. m. Alt det ønskede man i denne Betænkning skulde fastsættes ved Lov, og det staaar ogsaa saaledes for mig, at det maa være heldigt for Administrationen at have et saadant fast Udgangspunkt, ligesom det er heldigt for Befolkningen, at man veed, hvad der er Lov i saa Henseende. Skulde der komme et og andet Uventet, vil Ministeren jo hverken ifølge Grundloven eller ifølge Sødvane være affaaeren fra paa anden Maade at kunne hjælpe sig i en snever Bending. I Almindelighed vil der ikke være Noget til Hinder for, at saavel Kjøreplanerne som Taxterne fastsættes ved Lovgivningsmagten. Hermed tror jeg, at Administrationen vil være særdeles vel tjent; thi det er bekjendt, at der høres megen Klage og Utilfredshed med Hensyn til de nuværende Taxter, særlig for Godstaxternes Bedkommende, af hvilke flere skulde være saa udviklede, at de ikke ere til at hitte ud af. Der skal være ikke mindre end 9 forskellige Taxter for de forskellige Slags Gods, medens jeg fra mange Sider, som jeg maa tiltro god Indsigt i disse Forhold, har hørt, at et Par Taxter maa være tilstrækkelige. Man kunde jo f. Ex. have Taxter for finere og for grovere Varer. Ved Postvæsenet har man jo selv i en langt tilbageliggende Tid ikke kjendt noget lignende udviklet Forhold. Jeg ser derfor ikke bedre, end at det vil være heldigt, at baade Kjøreplaner og Taxter, og under alle Omstændigheder de sidste, fastslaaes ved Lov. Med Hensyn til de reglementariske Bestemmelser for Overholdelse af Ordenen har jeg den samme Opfattelse. Da jeg tidligere, navnlig ved Behandlingen af Lovforslaget i 1876—77, har haat Leilighed til at gjøre min Anskuelse derom gjældende, skal jeg ikke komme yderligere tilbage dertil. — Jeg antager atkfaa,

at Lovforslaget maa have Udvidelser baade med Hensyn til sine Lønningsbestemmelser, der maa være langt mere omfattende, og med Hensyn til Kjøreplaner og Taxter, der bør fastsættes ved Lov, ligesom ogsaa det Budget, der affattes til Finantsloven, som følge deraf maa blive fyldigere og udførligere.

Beth: Det er for at fremsætte et Par Bemærkninger om Lovforslagets § 7, at jeg har tilladt mig at begjære Ordet. Derjom jeg opfattede de Ytringer, der fremkom fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) rigtig, hvad jeg dog ikke føler mig ganske sikker paa, gik de med Hensyn til denne Paragraf ud paa, at han i Modstæning til det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Dam) maatte anse de Bestemmelser, som indeholdes i denne Paragraf, for at være saadanne, at de lod sig anbefale. Jeg tilstaaar, at jeg i saa Henseende maa slutte mig til den Anskuelse, som er fremsat af det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds; saadanne Bestemmelser, som gaa ud paa, at det One eller det Andet ikke maa undergives Domstolens Prøvelse, men skal afgjøres af Administrationen, forekomme mig ikke at staa i nogen særdeles god Harmoni med Grundlovens § 2, hvorefter den dømmende Myndighed er hos Domstolene. Heller ikke kan jeg erkjende, at der foreligger Hensigtsmæssighedsgrunde eller andre Grunde af tilstrækkelig Vægt til at afvige fra den almindelige efter Grundloven ellers gjældende Bestemmelse, at Domstolene have den dømmende Myndighed i alle Sager, hvor der opstaaar en Tvist. Jeg veed jo meget godt, at en lignende Bestemmelse findes i en af de sidste Paragrafer i Loven af 26de Marts 1870, til hvilken det foreliggende Lovforslag, som det ogsaa staaar udtalt i § 6, i en vis Henseende slutter sig; men jeg tror, som sagt, at der hverken af Hensigtsmæssighedshensyn eller af andre Hensyn lader sig anføre tilstrækkelig vægtige Grunde for overhoved at komme ind paa, eller jeg burde vel rettere sige fortætte med, at Spørgsmaal, som egentlig høre under Domstolens Afgjørelse, skulle undrages disse og lægges ind under Administrationens Afgjørelse. Jeg veed ikke, hvorledes man skulde kunne gaa ud fra, at saadanne Spørgsmaal som dem, hvorom her er Tale, skulde Administrationen være i Stand til at fortolke paa en baade for alle Parter mere tilfredsstillende og i Retsligheden retfærdigere Maade end Domstolene. Det forekommer mig, at Domstolene have ganske de samme Betingelser for at kunne fortolke saadanne Bestemmelser i Overensstemmelse med den Mening og Aand, hvori de ere indførte i Loven, som Administrationen maatte kunne have, og heller ikke kan jeg opfatte Grundloven, navnlig ikke den Bestemmelse, som staaar i den citerede § 2, anderledes, end at man derved ligesom har haat til Hensigt at give en for